

טריזה בינדר / תיעוד: יהודית זוסמן

נולדתי בציכוסלובקיה, דולדיקונציה.
בשנת 1917 אבא היה בצבא. אחרי המלחמה חזרנו
לביתנו. אבא עבד בחברת פרידמן שעסקה בנייר,
אמא לא עבדה, היא הייתה אישה לא בריאה.
עברנו לגור לסירוגין בין ברנו דולדיקונציה.
נסעתי לפראג לבד בשנת 1938 הלכתי ללמוד ברוטרשלה
לציוור רציתי להיות מודליסטית.
הייתי בפראג כשהיטלר הגיע בשנת 1939.
בפראג היו פליטים צעירים רבים התחברתי אליהם
ופעם ראשונה הייתי ציונית.
רציתי לנסוע למקסיקו שם היה לי חבר.
נרשמתי לטרנספורט אי- לגלי לעזוב את פראג לוינה ברכבת
ועל הדנובה. שטנו לרומניה היינו שם במחסן 3 שבועות.
אז נקנתה אונייה ועליה עלו כמעט כל הצעירים שהיו ברומניה.
שטנו כמה שבועות לארץ והאנגלים תפסו אותנו לא רחוק מחיפה והעלו אותנו על
"הפטריה" שטובעה בנמל חיפה ואחר כך גורשנו לעתלית למשך שנה. לא היה לי אף קרוב
ומכר בארץ ולא היה לי כסף. פגשתי בעתלית את בנו של שולר שהחזיר לי את הכסף שנתתי
לאבא שלו בפראג. יציאתי מעתלית לבית של הבן של ד"ר שולר גרתי ברחוב גאולה זמן קצר
ואז הכרתי את בעלי כשבועיים לאחר שיצאתי מעתלית. התחתנו לאחר זמן קצר, גרנו אצל
הוריי בעלי ברחוב ירושלים כ- 12 שנה. אחר כך עברתי לגור ברחוב צפרירים שם גרנו 46
שנה. בעלי עבד בשטח האלקטרוניקה. אחר כך באנו לבית ההורים.